

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

V.

Gospa Radičeva je imela zopet svoj večer. Mati poštne odpraviteljice je prirezovala oblačila za božičnico ubogim otrokom, gospodične pa so šivale in žvrgolele in se smejale. Bogomir je bil spravil gosli in prisedel k Julki, ki je začela tako goreče hvaliti njegovo umetnost, da jo je bistro pogledal, ali misli zares ali se šali. A tako gorke so bile njene oči, in tako prijetno so božale laskave besede njegovo samoljubnost, da se je hitro oglasil prijazen odmev v njegovem srcu. Zdaj vem, zakaj me vedno draži z Danico, si je dejal, siromak, ki ni zapazil, kakšne strele da leté iz Julkinih oči na ono stran, kjer sta adjunkt Bregar in gospodična Mira stikala glavi skup in šepetala zase in se kradoma ozirala po lepi ovratnici doktorja Osata, nedostojno vedenje, ki budi sum, da se opravlja družba. Po pravici se je jezila Julka in se začela tudi sama tiho pogovarjati

z Bogomirom, ki je bil hitro na krivem sledu. Ker je zastajala zabava, je poklicala gospodinjo na pomoč doktorja Osata, ki je moral povedati še kak dogodek svojega življenja. In gospod doktor, ki je bil dobre volje, je pripovedoval živahno in prijetno, brez pikrega cikanja na sodobne razmere. Smejal se je celo sam svojim slabostim in prizanašal drugim in tudi za Konrada se je potegnil, ko se je začelo govoriti o gospoda Megliča navdušenosti.

„Oh, mladeniči so si vedno enaki,“ je dejala gospa Črnetova, mati poštne odpraviteljice; „pred tridesetimi leti niso bili nič drugačni. Vse je vrelo in kipelo in šumelo; a polagoma se vse umiri in poleže; vendar pa ostane lep spomin, in človek se smeje v poznih letih tej navdušenosti tako milo kakor otroškim igram, ki so mu bile nekdaj najvišja sreča.“

„Tako nekako znan se mi zdi Vaš glas, gospa Črnetova,“ je dejal Osat, „kakor bi ga bil že kdaj slišal. A ne morem se domisliti.“